

O, de-ai ști cum șoapta ta divină

Mihai Eminescu

O, de-ai ști cum șoapta ta divină
Deschide-al visurilor labirint,
Că ce văd eu în privirea-ți senină
N-a văzut nimeni, nimeni pe pământ.
E-atâta scris ș-atât nu-i scris în sine,
Încât ar trebui un trai de sfânt
Ca să-nțeleagă șoapta ta surprinsă,
Privirea ta cea dulce și aprinsă.

Și de-ar pricepe-o... știi tu ce ar zice
Acel fără de seamăn muritori?
Ți-ar împleti cununi de aurite spice?
Ghirlânzi de stele mestecate-n flori?
Ar tremura de vorba ce i-ai zice,
S-ar bucura de-amor și iar de-amor?...
Ce-ar zice e... o știu – și eu ți-o zic:
Privind în ochii-ți n-ar zice nimic.

Căci ce-i de zis, văzându-te pe tine,
Ce e de zis la frumusețea ta!
Să-și smulgă părul când gândește-n sine
Că nu-i pe lume față ca a ta,
Priviri c-a tale-albastre și senine,
Sân ca al tău de alb – o caldă nea –
Umeri c-ai tăi de vergină zăpadă,
De aur bucle-așa frumos să șadă.

O, lasă-mă să mângâi a ta frunte,
Să plec pe sânu-ți capu-mi obosit.